

klopovalo, najednou rozřízl telefon. Připadalo mi, že zvoní nějak urputněji než obvykle. Sáhla jsem otráveně po sluchátku. Velice rychle jsem se ze své apatie vzpamatovala. Volal primář Šarovský. Jeho jindy rázný hlas se lehce zachvěl: „Paní Klánová, bohužel vám musím... ehm... nahlásit... velmi tragickou událost. Jeden osmiletý chlapec skočil z okna. Tedy z okna na oddělení.“

„Je mrtvý?“ položila jsem mu nejloupější otázku, která mě mohla napadnout.

„Bohužel ano... Víte, že obýváme nejvyšší patro,“ dodal Šárecký sklesle.

„Já vím,“ přitakala jsem.

„Samozřejmě jsem zavolal policii, ale víc vám k tomu povědět nemohu, sám tomu nějak nerozumím,“ rozloučil se a zavěsil.

Tak to mě tedy těší, zabručela jsem do prázdných stěn. Tím pro mě však začal obvyklý kolotoč povinností. Oznámit to šéfovi, řediteli a především vyplodit krátké prohlášení pro novináře, které jim rozešlu a budu publikovat na nemocničním webu. Snad se mi tím podaří eliminovat alespoň některé telefonáty, ačkoliv

liv jsem věděla, že spousta redaktorů se pokouší ze mě vytáhnout víc, ale já je celkem chytře a správně odkážu na policejní mluvčí.

Pak teprve jsem si uvědomila tu lidskou hrůzu, nějaký osmiletý chlapeček, který měl žít před sebou, ho během vteřiny ztratil. Ale proč? Připadalo mi nepravděpodobné, že by tak malý pacient zůstal sám a bez dozoru u otevřeného okna. Navíc Šárecký na bezpečnost dost přímě dohlížel. Chybíčka se ale vloudit mohla. Outatně se určitě dozvím, co se vlastně přihodilo, a nemá smysl nad tím filozofovat. Přinejhorším se zeptám Anduly, staniční sestry Bláhové, což mě vnitřně uspokojilo.

Vzápětí jsem se přesvědčila, že telepatie opravdu funguje. Zazvonil totiž telefon. Mechanicky jsem po něm hrábla s myšlenkou na další mediální snaživku, která ze mě bude lámat jméno mrtvého chlapečka, jeho rodinné poměry i diagnózu. Hlavou mi běžela jako pásmo naučená odpověď, kterou jsem se chystala automaticky odříkat a tím skončit.

„Tady Andula, haló...“ uslyšela jsem.

A já nechápavě zamlela: „Jaká Andula, kdo?“